

[Birthe Hansen]

Jeg kan også godt love for, at en pensionist mærker tabet af de ca. 70 kr. pr. måned, fordi hverken kollektiv trafik, medicinudgifter eller for den sags skyld huslejen er blevet eller bliver billigere i den kommende tid.

Samtidig må pensionisterne, hvad andre også har sagt i dag, føle sig på en eller anden måde gjort til nar og føle sig snydt, for det var altså ikke længere siden end i 1987 – ved ældrepakkens vedtagelse – man besluttede økonomiske forbedringer frem til 1993 for pensionisterne.

Det kan godt være, at socialministeren og finansministeren kan finde en enkelt enlig pensionist, som har 4.300 kr. til rådighed om måneden, når husleje og skat er betalt, men jeg er lidt bange for, at det er et eksempel, der er opfundet til lejligheden. Ingen af de enlige pensionister, jeg har været i forbindelse med, har et beløb i den størrelsesorden til rådighed, når husleje og skat er betalt. Langt de fleste af de pensionister, der har henvendt sig til mig, har i alt 4.500 kr., og ud af dem skal de betale husleje, skat, varme, lys, tøj, mad og alt andet, og tøj og alt andet er i hvert fald ikke noget, den gruppe får ret meget af.

Pensionisterne har som sagt hele foråret regnet med en regulering, og bestemt ikke uden grund, og den skulle de så have her pr. 1. juli, men det vil regeringen afskære dem fra at få – og ikke nok med det: Regeringen vil også udskyde det, sådan at den lille regulering, der eventuelt kan komme på tale, først skal finde sted i juli 1990.

Jamen hvad er det egentlig for en måde at behandle pensionisterne på, samtidig med at regeringspartierne står og snakker om skattelettelser til folk med langt, langt større indtægter? Det kan man da ikke være bekendt.

Det, der er årsagen til meget af den misere, vi er i, er, at regeringen ikke har formået at føre en arbejdsmarkeds- og erhvervs politik, der har kunnet rette op på forholdene, og det skal pensionisterne så nu betale for. Jamen det kan vi da ikke byde dem.

I hvert fald skal SF sige her fra talerstolen, at vi under ingen omstændigheder vil medvirke til gennemførelsen af det forslag, der er på bordet i dag.

Mejdahl (V):

Foranlediget af adskillige regeringsinitiativer – først firkløverets og nu KVR-regeringens

– udfoldes der ihærdige bestræbelser i centraladministration, i regering og Folketing og i amter og kommuner på at løse opgaver på en enklere og mindre ressourcekrævende måde, end vi har gjort tidligere. Der sættes ind med besparelsesforslag som en nødvendig forudsætning for at kunne frigøre ressourcer til nye opgaver, som presser sig på. Men fælles for de fleste af disse spareinitiativer er en masse utilfredshed og larm i gaden. Vi kan bare tænke på seminariesagen omkring juletid.

En ting mere, som er fælles for spareinitiativerne, er, at der skal mange til, før det virkelig batter noget i kroner og øre. Denne situation, som vi alle har oplevet, får mig til at tænke på manden, der ville klippe sine får en ekstra gang. Det gav en masse brægen, men kun ganske lidt uld. Om det er det, regeringen har erfaret, ved jeg ikke, men nu lægges der i hvert fald op til, at vi også skal klippe, hvor der er uld.

Hvis ikke vi tager fat på de helt store og tunge områder som lønninger og overførselsindkomster, så kommer vi ikke ud af stedet.

Venstre hilser regeringens initiativ til at ændre reguleringsbestemmelserne på pensionsområdet velkommen, fordi det er nødvendigt. Dermed være ikke så meget som antydnet, at vi skal lade hænderne synke med hensyn til at forenkle og smidiggøre på alle de områder, hvor det er tiltrængt, og hvor det kan lade sig gøre – tværtimod. Vi skal endda fortsætte indsatsen og forstærke indsatsen. Men det hjælper kun lidt, hvis vi fortsat lader automatikken galoppere på områderne løn og overførselsindkomster.

Jeg ved godt, at løn er et spørgsmål mellem arbejdsmarkedets parter, men offentlige lønninger og overførselsindkomsterne er regeringens og Folketingets område og ansvar. De befolkningsgrupper, som modtager overførselsindkomsterne, bliver større og større både i antal og i forhold til den erhvervsaktive befolkningsgruppe. Og overførselsindkomsterne er vokset stærkere end indkomsterne i den erhvervsaktive gruppe.

Det er hovedårsagen til, at det har været svært at opretholde nulvækst i de offentlige udgifter. Siden 1982 er pensionens realværdi efter skat steget med ca. 7 pct., hvor der i samme periode har været et fald i realindkomsten på arbejdsmarkedet. Det er det saglige belæg for at ændre på reguleringsmekanismen.